

Folketingets Retsudvalg

Dato: 22. februar 2007

Folketinget har i skrivelse af 1. februar 2007 (ad L 133- bilag 1) udbedt sig min besvarelse af følgende spørgsmål nr. 1:

Spørgsmål nr. 1:

”Ministerens kommentar udbedes til henvendelsen af 1/2-07 fra Ulla Nørtoft Thomsen, vedrørende problemerne i den nye forældremyndighedslov, jf. L 133 – bilag 1.”

Svar:

I forbindelse med ovennævnte henvendelse kan det oplyses, at ministeriet den 31. januar 2007 har modtaget samme henvendelse fra Ulla Nørtoft Thomsen. Der vedlægges kopi af Familiestyrelsens svar til Ulla Nørtoft Thomsen.

Ulla Nørtoft Thomsen kritiserer i sin henvendelse af 1/2-07, at forslaget til forældreansvarsloven på mange områder afviger fra og går imod det udkast til lov om forældremyndighed, som Udvalget om Forældremyndighed og Samvær har anbefalet i betænkning nr. 1475/2006 om Barnets perspektiv.

Jeg kan oplyse, at forslaget til forældreansvarslov bygger på den politiske aftale, som blev indgået den 5. december 2006 mellem regeringen og Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti, Det Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten.

Lovforslaget bygger i øvrigt i det væsentlige på Udvalget om Forældremyndighed og Samværs lovudkast. På nogle områder har der imidlertid været enighed om at gå videre end det, som udvalget har anbefalet i lovudkastet.

Nogle af de kritikpunkter, som Ulla Nørtoft Thomsen fremfører, har også været fremme i debatten og i nogle af de høringssvar, som ministeriet har modtaget ved høringen over lovforslagene. Til orientering kan det oplyses, at jeg – inden lovforslagene blev fremsat – har haft lejlighed til at drøfte de indkomne høringssvar med alle ordførerne på området.

Ulla Nørtoft Thomsen mener, at lovforslaget kun har blik for samværsforældrerens rettigheder. Det er jeg ikke enig i. Efter min opfattelse tager lovforslaget udgangspunkt i barnets bedste. Det overordnede kriterium er således altid, at alle afgørelser skal træffes efter, hvad der er bedst for barnet. Afgørelsen heraf sker ud fra en individuel vurdering af det enkelte barns forhold, sammenholdt med den viden og det erfaringsgrundlag, der findes i form af f.eks. børnesagkyndig sagkundskab.

Der er i den forbindelse opnået enighed om, at der ved vurderingen heraf skal inddrages et hensyn til, at et barn har brug for to forældre. Dette er i overensstemmelse med FN's børnekonventions artikel 18, hvorefter alle stater skal sikre sig anerkendelse af princippet om, at begge forældre har fælles ansvar for barnets opdragelse og udvikling.

Ulla Nørtoft Thomsen mener, at lovforslaget har til hensigt at presse forældre til tvungne deleordninger. Jeg kan i den forbindelse oplyse, at der i dag ikke er hjemmel i gældende lovgivning til at fastsætte en deleordning (hvor barnet har samvær i 7 dage og opholder sig 7 dage hos bopælsforælderen). Dette virker imidlertid noget tilfældigt, når det efter gældende lovgivning er muligt at fastsætte samvær i 6 dage ud af 8 dage. Hensigten med bestemmelsen i forslaget § 21, stk. 2, om fastsættelse af deleordninger er at indrette lovgivningen så fleksibelt, at den kan rumme alle børns behov. En deleordning er således ikke nødvendigvis udgangspunktet i enhver sag om fastsættelse af samvær. Om et barn trives i en deleordning afhænger helt af det enkelte barn. Der skal således altid træffes en konkret og individuel vurdering af, hvad der er bedst for barnet i hvert enkelt tilfælde.

Ulla Nørtoft Thomsen mener, at lovforslaget tilsigter en mere effektiv tvangsgennemførelse af samvær, og at dette går stik imod udvalgets forslag om at bevare skånsomme regler for, hvornår man tvangsfuldbyrder samværet ved fogedretten. Jeg vil gerne præcisere, at forslagene er en videreførelse af udvalgets forslag om, at der skal deltage en børnesagkyndig, hvis der skal ske tvangsfuldbyrdelse ved magt, og at forslaget – ligesom udvalgets forslag – sikrer, at barnet bliver hørt i en sag om fuldbyrdelse af samvær. Lovforslaget adskiller sig alene væsentligt fra udvalgets ved, at der er indført en mulighed for, at fogedretten kan fastsætte erstatning for et samvær, der ikke har kunnet udøves i forbindelse med en fuldbyrdelsessag og kun i de tilfælde, hvor en bopælsforælder uden grund forhindrer samværet. Der henvises til § 13 i L 134 - forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser som følge af forældreansvarsloven, og bemærkningerne hertil (retsplejelovens § 536, stk. 5).

I henvendelsen henviser Ulla Nørtoft Thomsen til et svar, som jeg den 21. december 2006 har afgivet til Folketinget (spørgsmål nr. S 1517). Jeg vil i den forbindelse understrege, at den praksis for betaling af børnebidrag, der er redegjort for i dette svar, er *gældende* praksis for betaling af børnebidrag, som ikke ændres i forbindelse med gennemførelse af forældreansvarsloven. Endelig kan jeg nævne, at det i forbindelse med de politiske forhandlinger om forældreansvarsloven blev aftalt, at ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggender skal tilvejebringe en oversigt over den eksisterende viden om de faktiske forhold i delte familier.

Carina Christensen

/Charlotte Meibom